

Зала засідань Галицького
крайового сейму

Президент Кость Левицький вітає
Митр. Андрея Шептицького

Ред. колегія Бюлетня Союзу
Українських Адвокатів

Президент ЗУНР Є.Петрушевич з
членами уряду еміграції. 1920р.

Кость Левицький

адвокат, голова українських фракцій у Державній Раді Австро-Угорщини та Галицького крайового сейму, голова Української національно-демократичної партії, прем'єр-міністр та міністр фінансів Західно-Української Народної Республіки

(18.11.1859–12.11.1941)

Університет
ім. Івана Франка.
м. Львів

Кость Левицький народився у м. Тисмениця у сім'ї греко-католицького священика. Навчався у Станіславській (нині Івано-Франківськ) гімназії, був членом таємного українського товариства «Громада». Навчався на правничому факультеті Львівського університету. У студентські роки брав участь у студентських товариствах «Дружній Лихвар», «Академічний кружок», заснував і був першим головою студентського товариства юридичного факультету «Кружок правників» (1881), співзасновник і заступник голови студентського товариства «Академічне братство». Працював у канцелярії Галицького намісництва, захистив дисертацію з права при університеті Львова у 1884, у 1890 склав кваліфікаційний іспит і отримав свідоцтво адвоката. Брав активну участь у громадсько-політичному житті суспільства, знаний адвокат у цивільних та кримінальних справах.

Активно працював у товаристві «Просвіта», у якому пройшов шлях від простого члена до секретаря, голови львівської філії, заступника, а згодом виконувача обов'язки голови всього товариства, разом з батьками засновував читальні. У 1908 р. його прийнято в Почесні члени «Просвіти».

Кость Левицький був членом-засновником Наукового товариства імені Тараса Шевченка, керував його правничою підсекцією, у 1898 р. – співініціатор проведення реформи статуту НТШ. Займався редагуванням праць молодих юристів, «Записок НТШ. Секція правнича», був редактором фахового журналу «Часопись Правнича» – кварталник для теорії й практики права». 01 червня 1899 р. прийнятий у дійсні члени НТШ.

Співзасновник низки економічних товариств у Східній Галичині: споживчої кооперації «Народна Торговля», 1884 товариства українських ремісників «Зоря», 1892 «Товариства взаємних забезпечень від вогню, крадіжки та взлому «Дністер», 1894 – ініціатор створення банку «Дністер», 1898 – 1939 – генеральний директор Крайового Союзу Кредитового, згодом Центробанку, 1904–1939 – засновник і постійний голова Крайового Союзу Ревізійного, 1907 р. – ініціатор створення і голова контрольної ради парцеляційного (зе-

мельного) товариства «Земля», 1909 – ініціатор створення «Земельного банку гіпотетичного» (1910).

У політичній діяльності Кость Левицький – ініціатор створення політичної організації «Народна Рада» (1885), співзасновник, член президії та президент Народного комітету Української національно-демократичної партії (26.12. 1899), де пройшов шлях від простого члена до голови партії, особисто займався побудовою вертикалі партії, формував статут.

Редактор партійних тижневиків «Свобода» та «Діло» (1897 р., 1910), активний учасник народних віч в краї від УНДП (1902 – 1906 рр.).

Депутат Державної Ради у Відні в час роботи XV III–XX Сесій (1907–1918). К. Левицький балотувався до парламенту по виборчому округу № 66 (Бережани-Рогатин-Болехів-Журавно). Президент українського міжфракційного клубу в Австрійському парламенті 1910-1918, депутат та голова Палати Галицького Крайового Сейму (1908-1914), президент українського міжфракційного клубу в Галицькому Крайовому Семі (1910–1918).

Очолив Головну Українську Раду (02.08.1914), яка мала за мету формувати загальний напрям української політики під час Першої світової війни і створити українську військову організацію. Завдяки К. Левицькому, як керівникові української фракції у Австрійському Парламенті, вдалося поставити на порядок денний питання про створення Легіону Українських січових стрільців як української військової одиниці. Легіон УСС виражав сподівання національно свідомої частини галицько-українського суспільства на виборення української держави. Також була створена Українська Бойова управа, яка мала у своєму складі дві самостійні секції – організаційну та військову.

ГУР у 1915 р. розширила сфери впливу і

реорганізувалася у надпартійну Загальну Українську Раду (1915), яка представляла інтереси усіх українців на міжнародній арені. Очолив її адвокат Кость Левицький, який також брав участь у створенні Української Національної Ради і став головою її Львівського (центрального) комітету 19.10.1918 р.; В листопаді-грудні 1918 – прем'єр-міністром та міністром фінансів Західно-Української Народної Республіки.

З жовтня 1919 – 1924 Кость Левицький працював в уряді ЗУНР на еміграції у Відні. Спочатку на посаді уповноваженого (міністра) у справі преси і пропаганди, пізніше уповноваженого секретаря закордонних справ. Очолював делегації ЗУНР на міжнародних конференціях у Ризі (1920), Женеві (1921) та був членом делегації ЗУНР на Генуезькій конференції (1922). Водночас очолював Комітет політичної еміграції. Після самоліквідації уряду ЗУНР (1923) згідно з рішенням Ліги Націй про анексію Східної Галичини, К. Левицький повернувся до Львова, входив до Центрального комітету УНДО.

У 1920-30-х очолював Союз укр. адвокатів, був членом Найвищої ради адвокатів у Варшаві (1935–1939), редактором видання «Життя і Право», директором Центробанку. 1939 р. заарештований органами НКВС, після дворічного ув'язнення, частину якого відбув у Москві – звільнений, навесні 1941 р. повернувся до Львова. 30 червня 1941 р. очолив Раду Сеньйорів (від 30 липня 1941 р. – Українська Національна Рада).

Помер у Львові в листопаді 1941 р., похований на Янівському цвинтарі поряд із січовими стрільцями.

Основна наукова спадщина Костя Левицького: «Історія політичної думки галицьких українців 1848-1914 рр.» (Львів, 1926), «Історія визвольних змагань галицьких українців в часи світової війни 1914-1918 рр.» (Ч. 1-2. Львів, 1928-1930), «Великий зрив: До історії української державності від березня до листопада 1918 р. на підставі споминів і документів» (Львів, 1931), Українські політики. Сильвети наших давніх послів і політичних діячів. Ч. 1–2. Львів, 1936–1937), «Німецько-український правничий словник» (Відень, 1920).